

Sygn. akt VII U 237/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 listopada 2019 r. w Warszawie

sprawy R. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania R. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W.

z dnia 28 listopada 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 237/17

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 9 stycznia 2017 r. R. Ż. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddziału w W. z dnia 28 listopada 2016 r., znak: (...) dotyczącej odmowy przyznania prawa do emerytury pomostowej. Ubezpieczony zaskarżył decyzję w całości oraz wniósł o jej zmianę i stwierdzenie, że ma prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm., dalej (...) lub „ustawa pomostowa”), ewentualnie o zmianę decyzji i stwierdzenie, że ma prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 49 ustawy oraz o zasądzenie od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazywał, iż organ rentowy nie zaliczył do pracy w szczególnych warunkach okresu od 21 marca 1984 r. do 24 maja 1985 r. gdyż pracodawca w świadectwie pracy nie wymienił charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Ponadto organ rentowy nie wziął pod uwagę okresów pracy odwołującego się w Elektrociepłowniach (...) S.A. (później (...) S.A. obecnie (...) S.A):

1. od 25.05.1985 r. do 28.02.1987 r.;

2. od 01.03.1987 r. do 3.10.1987 r.;

3. od 01.11.1987 r. do 29.02.1988 r.;
 4. od 01.03.1988 r. do 31.08.1988 r.;
 5. od 01.09.1988 r. do 30.06.1991 r.;
 6. od 01.07.1991 r. do 19.07.1992 r.;
 7. od 20.07.1992 r. do 12.10.1992 r.;
 8. od 13.10.1992 r. do 30.04.1999 r.;
 9. od 01.05.1999 r. do 31.03.2007 r.;
 10. od 01.04.2001 r. do 30.04.2003 r.;
 11. od 01.05.2003 r. do 30.04.2005 r.;
 12. od 01.05.2005 r. do 30.06.2005 r.
- oraz w (...) sp. z o.o.:
13. od 11.08.2014 r. do 30.04.2015 r.;
 14. od 01.05.2015 r. do 07.09.2016 r.

Odwołujący wskazywał, iż organ rentowy zakwestionował posiadanie przez odwołującego wymaganego do uzyskania prawa do emerytury pomostowej okresu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na fakt, iż pracodawca nie wymienił w świadectwie pracy charakteru pracy w okresie od 21 marca 1984 r. do 24 maja 1985 r. ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia. Natomiast, jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 31 lipca 2010 r. pracodawca w ust. 4 pkt 8 wskazał wprost, iż praca wykonywana przez odwołującego się w okresie od 21 marca 1984 r. do 24 maja 1985 r. na stanowiskach kolejno: elektromechanika przyrządów i aparatury cieplnej oraz mistrza remontu urządzeń nawęglania winna być kwalifikowana jako praca wymieniona w dziale II poz. 1 pkt 5 oraz dziale XIV poz. 24 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach (dalej: (...)) oraz w wykazie A załącznika do rozporządzenia.

Odwołujący wskazywał także na nieprawidłowości w ustaleniach organu rentowego, dotyczące pracy w szczególnych warunkach w okresie od 21 marca 1983 r. do 30 czerwca 2005 r. oraz od 11 sierpnia 2014 r. do 07 września 2016 r. powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 05 listopada 2012 r. o sygn. akt II UK 158/12, zgodnie z którym m. in. „Sąd nie jest związany wydanym zaświadczeniem, czy świadectwem pracy w szczególnych warunkach, które stanowi dokument prywatny i podlega weryfikacji co do treści faktycznej oraz zgodności z prawem. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 KPC, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone...”. Odwołujący wskazywał, że świadectwo pracy jako dokument prywatny powinien zostać poddany kontroli pod względem prawdziwości wskazanych w nim faktów i prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Twierdził, że przez cały okres zatrudnienia w Elektrociepłowniach (...) S.A. (później (...) S.A., teraz (...) S.A.), tj. od 21 marca 1983 r. do 30 czerwca 2005 r., w istocie zajmował stanowiska charakteryzujące się znaczną szkodliwością dla zdrowia oraz wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia, które można zakwalifikować jako prace:

1. przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych - zgodnie z wykazem A działem II załącznika do rozporządzenia,
2. polegającą na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia - zgodnie z wykazem A działem XIV poz. 24 załącznika do rozporządzenia,
3. przy bezpośrednim sterowaniu procesami technicznymi mogącymi spowodować awarię techniczną z poważnymi skutkami dla bezpieczeństwa publicznego - zgodnie z poz. 14 załącznika nr 2 do Ustawy,
4. przy bezpośrednim sterowaniu procesami technologicznymi mogącymi stwarzać zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej ze skutkami dla bezpieczeństwa publicznego - zgodnie z poz. 13 załącznika nr 2 do Ustawy.

Odwołujący podnosił, że na wszelkich zajmowanych przez niego stanowiskach pracy w okresie od 21 marca 1983 r. do 30 czerwca 2005 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. (odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2016r. k. 2-10 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 2 marca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. od decyzji z dnia 28.11.2016r., a w razie rozszerzenia odwołania na decyzję z dnia 20.02.2017r. również o jego oddalenie.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy powołała się na przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych i wskazała, że odmówił przyznania emerytury, ponieważ odwołujący nie udowodnił co najmniej 15 lat okresu pracy w warunkach szczególnych, a dokładniej rzecz ujmując nie udowodnił żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych. Okres pracy od 21.03.1984r. do 24.05.1985r. nie został zaliczony jako praca w warunkach szczególnych, ponieważ pracodawca w świadectwie pracy nie wymienił charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r., z kolei za pozostałe okresy odwołujący nie przedłożył żadnego świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Ponadto organ wskazywał, że odwołujący po dniu 31.12.2008r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a także w dalszym ciągu jest uprawniony do pobierania zasiłku chorobowego. Staż sumaryczny odwołującego wynosi 38 lat, 10 miesięcy i 18 dni. Organ rentowy wskazywał, że w dniu 9 stycznia 2017r. wpłynęło odwołanie ubezpieczonego, w którym kwestionuje on ustalenia poczynione przez organ rentowy w zakresie, w jakim Zakład nie zaliczył okresu pracy od 21.03.1984r. do 24.05.1985r. w (...) S. A. z siedzibą w W..

W wyniku analizy odwołania i załączonej dokumentacji, decyzją z dnia 20.02.2017r. organ rentowy zaliczył odwołującemu sporny okres z wyłączeniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej. Poza tym decyzja w dalszym ciągu odmawia ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych, niewykonywanie po dniu 31.12.2008r. pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Ponadto odwołujący w dalszym ciągu jest uprawniony do pobierania zasiłku chorobowego (odpowiedź na odwołanie k. 104 – 105 a.s.).

W piśmie z dnia 14 marca 2017 r. R. Ż. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddziału w W., znak: (...)z dnia 20 lutego 2017 r. w przedmiocie zmiany uzasadnienia decyzji z dnia 28 listopada 2016 r. zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o zmianę decyzji z dnia 20 lutego 2017 r. oraz z dnia 28 listopada 2016 r. i stwierdzenie, że przysługuje mu prawo do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, ewentualnie o zmianę ww. decyzji i stwierdzenie, że takie prawo przysługuje mu na podstawie art. 49 ustawy.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że organ rentowy zmienił uzasadnienie decyzji z dnia 28 listopada 2016 r., w zakresie stażu sumarycznego i łącznego stażu pracy w warunkach szczególnych. Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w myśl art. 4 ustawy pomostowej został zaliczony okres zatrudnienia od dnia 21 marca 1983 r. do

dnia 24 maja 1985 r. z wyłączeniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej. Zdaniem odwołującego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych popełnił jednak błąd rachunkowy przy odejmowaniu od ww. przedziału czasu, okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej, którą odwołujący się pełnił od dnia 03 maja 1984 r. do dnia 26 kwietnia 1985 r., bo sam okres pomiędzy 21 marca 1983r. a 03 maja 1984 r. (początkiem odbywania służby wojskowej) wynosi 1 rok 1 miesiąc i 13 dni, do których wskazania ograniczył się organ rentowy pomijając okres od powrotu odwołującego się po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, tj. od dnia 26 kwietnia 1985 r. do dnia 24 maja 1985 r. – 28 dni.

W ocenie odwołującego w okresie od dnia 21 marca 1983 r. do dnia 24 maja 1985 r. wykonywał on pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez czas 1 roku 2 miesięcy i 11 dni. (odwołanie od decyzji z dnia 20 lutego 2017 r. k. 2-3 sygn. akt VII U 363/17).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 24 marca 2017 r. organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że decyzją z dnia 20.02.2017r. zaliczył odwołującemu sporny okres z wyłączeniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej. Poza tym decyzja odmawia ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na nieudowodnienie 15 lat pracy w warunkach szczególnych, niewykonywanie pracy po dniu 31.12.2008r. w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. (odpowiedź na odwołanie z dnia 24 marca 2017 r. k. 6-6v akt o sygn. VII U 363/17).

Zarządzeniem z dnia 78 kwietnia 2017 r. sprawa o sygn. VII U 363/17 została połączona ze sprawą VII U 237/17 celem łącznego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia (zarządzenie z dnia 7 kwietnia 2017r. k. 8 akt o sygn. VII U 363/17).

W piśmie procesowym z dnia 5 kwietnia 2017 r. odwołujący wskazywał, że na zwolnieniu lekarskim przebywał do dnia 1 marca 2017 r., zatem nie jest uprawniony do pobierania zasiłku chorobowego od dnia 2 marca 2017 r. (pismo procesowe z dnia 5 kwietnia 2017 r. k. 112 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. Ź. ur. (...) w dniu 17.01.1983 r. zdał egzamin dyplomowy i uzyskał tytuł magistra inżyniera mechanika na Politechnice (...) (k. 4 a.o.)

Ubezpieczony w okresie od 3 września 1976 r. do dnia 7 maja 1977 r. był zatrudniony w (...) Fabryka (...) w na stanowisku frezera w okresie od 3 września 1976 r. do 15 lutego 1977 r., a później na stanowisku referenta technicznego (świadczenie pracy z dnia 10 maja 1977 r. k. 6 a.r.).

Następnie był zatrudniony w Fabryce (...) w W. w okresie od 6 października 1977 r. do dnia 31 maja 1978 r. na stanowisku montera (świadczenie pracy z dnia 8 marca 1983 r. k. 7 a.r.)

W okresie od 21 marca 1983 r. do 31 lipca 2010 r. odwołujący pracował w (...) S.A. w W. (następcy (...) S.A.) na stanowisku:

- 21.03.1983 r. do 15.12.1983 – elektromechanik przyrządów i aparatury cieplnej,
- 16.12.1983-24.05.1985 – mistrz remontu urządzeń nawęglania,
- 25.05.1985 r. do 28.02.1987 r. – samodzielny referent techniczny ds. urządzeń nawęglania,
- 01.03.1987 r. do 3.10.1987 r.; - specjalista techniczny ds. remontów urządzeń nawęglania,
- od 01.11.1987 r. do 29.02.1988 r. – specjalista techniczny ds. remontu kotłów i urządzeń nawęglania,
- od 01.03.1988 r. do 31.08.1988 r. - specjalista techniczny ds. remontu kotłów i urządzeń nawęglania – Kierownik Oddziału,
- 01.09.1988 r. do 30.06.1991 r. – Kierownik Oddziału Przygotowania Remontów,

- od 01.07.1991 r. do 19.07.1992 r. – Specjalista ds. remontu kotłów;
- 20.07.1992 r. do 12.10.1992 r. – Kierownik Oddziału Przygotowania Remontów i (...);
- 13.10.1992 r. do 30.04.1999 r. – specjalista ds., remontu kotłów;
- 01.05.1999 r. do 31.03.2007 r. Kierownik Oddziału Remontu (...) Mechanicznych;
- 01.04.2001 r. do 30.04.2003 r. – Kierownik Wydz. Planowania Produkcji i Remontów;
- 01.05.2003 do 30.04.2005r. – Kierownik Wydziału;
- 01.05.2005 r. do 30.06.2005 – Kierownik (...) (EC K.)
- 01.07.2005r. do 31.07.2010 r. – Główny Specjalista (...) Majątkiem Produkcyjnym. W świadectwie pracy w pkt 7 wskazano, iż odbył służbę wojskową w okresie od 3 maja 1984 r. do 26 kwietnia 1985 r. , zaś w pkt 8, iż w okresie zatrudnienia pracownik stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze: elektromechanik przyrządów i aparatury cieplnej od 21.03.1983r. do 15.12.1983r. oraz mistrz remontu urządzeń nawęglania od 16.12.1983r. do 24.05.1985 r. wymienione w dziale II poz. 1 oraz dział XIV poz. 24 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia (...). w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – stanowiącego wykaz A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze).

Podczas pracy w tym zakładzie ubezpieczony sprawował dozór zwykły, wykonywany w ramach pracowniczego podporządkowania kierownictwu pracodawcy. Na niektórych stanowiskach pracy, odwołujący sprawował dozór zwykły za pośrednictwem podległych mu brygadzystów, a na niektórych stanowiskach takiego dozoru w ogóle nie sprawował, w szczególności w ostatnich kilku latach zatrudnienia w V.. (świadectwo pracy z dnia 31.07.2010 r. k. 8-10 a.r., opinia biegłego sądowego A. P..).

W dniu 14 grudnia 2016 r. (...) S.A. wystawiło świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach potwierdzające, iż R. Ż. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace przy wytwarzaniu, przesyłaniu energii elektrycznej i cieplnej oraz montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych na stanowiskach:

- Elektromechanik przyrządów i aparatury cieplnej od 21 marca 1983 r. do 15 grudnia 1983 r. oraz stanowisko pracy, na których prace wykonywane są stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie, stała praca w warunkach, w których nie są zachowane higieniczne normy pracy, kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko – techniczny na oddziałach i wydziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Dział XIV poz. 24 pkt. 1), na stanowisku:
- mistrz remontu urządzeń nawęglania od 16.12. (...) do 24.05.1985 r. stanowiska wymienione w dziale II poz. 1 pkt 5 oraz dział XIV poz. 24 pkt 1, zarządzenia nr 17 Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach – stanowiącego wykaz A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14 grudnia 2016 r. k. 27).

W okresie 1 sierpnia 1988 r. do dnia 30 września 1989 r. ubezpieczony był zatrudniony na pół etatu jako specjalista ds. przygotowania remontów oraz specjalista ds. szkolenia zawodowego w Zespole Elektrociepłowni Przedsiębiorstwa Państwowego Elektrociepłownia (...) w B. (świadectwo pracy z września 1989 r. k. 11 a.r.).

Od 1 lipca 2010 r. do 31 maja 2013 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w W. na stanowisku Dyrektora (...) w okresie od 1 lipca 2010 r. do 30 września 2010 r. Dyrektora Biura (...) w okresie od 1 października 2010 r. do 26 lipca 2012 r. oraz na stanowisku Dyrektora Biura (...) w okresie od 27 lipca 2012 r. do 31 maja 2013 r. (świadczenie pracy z dnia 31 maja 2013 r. k. 12 a.r.)

W okresie od 1 listopada 2013 r. do dnia 31 maja 2014 r. odwołujący był zatrudniony w (...) S.A. w R. na stanowisku dyrektora ds. montażowych – zastępca dyrektora zakładu (świadczenie pracy z dnia 2 czerwca 2014 r. k. 13 a.r.).

Odwołujący zatrudniony był w (...) Sp. z o.o. w K. w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. na stanowisku Starszy Kierownik Projektu oraz od 1 maja 2015 r. do 7 września 2016 r. na stanowisku Dyrektor (...). W świadectwie pracy w pkt 4 ppkt 8 wskazano, iż odwołujący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (świadczenie pracy z dnia 7 września 2016 r. k. 15 a.r.).

R. Ż. w dniu 7 listopada 2016 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wnioski o emeryturę pomostową wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych, świadectwami pracy oraz świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach (wnioski z dnia 7 listopada 2016 r. k. 1-3 a.r.).

Decyzją z 28 listopada 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił R. Ż. prawa do emerytury pomostowej powołując się na art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Zakład wskazał, iż odmawia przyznania emerytury, ponieważ ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat, po dniu 31.12.2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 wymienionej ustawy oraz jest uprawniony do pobierania zasiłku chorobowego.

Jednocześnie organ rentowy wskazał, iż do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w myśl art.4 ustawy pomostowej nie został zaliczony okres pracy od 21.03.1984 r. do 24.05.1985 r., gdyż pracodawca w świadectwie pracy nie wymienił charakteru pracy ściśle według wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 07.02.1983 r., zaś na pozostałe okresy pracy wnioskodawca nie przedłożył żadnego dokumentu potwierdzającego pracę w szczególnych warunkach.

Ponadto organ rentowy wskazał, że okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia resortowego lub w świadectwie pracy. Zakład pracy wystawiając świadectwo pracy w szczególnych warunkach na podstawie posiadanej dokumentacji, ma obowiązek określić rodzaj wykonywanej pracy, ściśle według wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r, oraz podać stanowisko pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia resortowego lub uchwały lub powinien powołać się na wykaz stanowisk stanowiący załącznik nr 1 lub nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19.12.2008 r. Zakład poinformował, że przedsiębiorstwa podlegające pod sektor prywatny powinny podać rodzaj wykonywanej pracy powołując się jedynie na wykaz stanowiący załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. (decyzja z dnia 28 listopada 2016 r. k. 21 a.r.).

Od powyższej decyzji ubezpieczony odwołał się do tut. Sądu (odwołanie z dnia 9 stycznia 2017 r. k. 8-103)

W dniu 20 lutego 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję znak:(...) odmawiającą ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej. Organ rentowy wskazał, iż odmawia przyznania emerytury w myśl art. 4, ponieważ:

- ubezpieczony nie udowodnił okresu pracy w szczególnych warunkach wynoszącego co najmniej 15 lat,
- po dniu 31.12.2008 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art.3 ust. 1 i 3 niniejszej ustawy.
- jest uprawniony do pobierania zasiłku chorobowego.

Do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach w myśl art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych został zaliczony okres pracy od 21.03.1983 r. do 24.05.1985 r. (z wyłączeniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej), tj. I rok, 1 miesiąc i 13 dni.

Organ rentowy wskazał, że do pracy w szczególnych warunkach w myśl art. 4 w zawiązku z art. 49 nie został zaliczony okres zatrudnienia od 21.03.1983 r. do 24.05.1985r. (z wyłączeniem okresu pełnienia zasadniczej służby wojskowej), ponieważ pracodawca nie potwierdza, że wykonywał ubezpieczony pracę wymienioną w załączniku nr 1 lub 2 do ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych. Zgodnie z art. 51 ustawy o emeryturach pomostowych płatnik składek jest zobowiązany do wystawienia zaświadczenia o okresach pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 za okresy przypadające przed dniem 01.01.2009r.

Jednocześnie organ rentowy zmienił decyzję z dnia 28 listopada 2016 r. w zakresie uzasadnienia odmowy prawa do emerytury pomostowej, stażu sumarycznego i łącznego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Organ wskazał, iż przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe 5 lat 5 miesięcy i 28 dni, składkowe 33 lata 4 miesiące i 25 dni, łącznie 38 lat 10 miesięcy i 23 dni w tym staż w szczególnych warunkach/charakterze w myśl art. 4 – 1 rok 1 miesiąc i 13 dni, zaś staż w szczególnych warunkach/ charakterze w myśl art. 49 wyniósł 0 (decyzja z dnia 20 lutego 2017 r. k. 35 a.r.)

R. Ż. odwołał się od powyższej decyzji (odwołanie od decyzji z dnia 28 listopada 2016r., znak: (...) wraz z załącznikami, k. 2-103 a.s.).

Wskazany stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie powołanych dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w aktach osobowych i w aktach rentowych, jak również w oparciu o zeznania R. Ż. a także zeznania świadków A. R., M. B., J. B., T. N., M. P., częściowo P. Ł. oraz na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Zebrane w sprawie dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne. Dowody te obejmowały dokumentację załączoną do akt rentowych oraz dokumenty przedłożone przez odwołującego w toku procesu, a także akta osobowe R. Ż. z okresów zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w K. oraz Elektrociepłowniach (...) S.A. (później (...) S.A. obecnie (...) S.A.) Za szczególnie wartościowe Sąd uznał zwłaszcza ostatni z wymienionych rodzajów dokumentów, gdyż zawierał on szczegółowe informacje dotyczące specyfiki i przebiegu zatrudnienia odwołującego w ww. zakładach pracy, a także czynności, jakimi się zajmował.

Sąd częściowo dał wiarę zeznaniom świadków A. R., M. B., J. B., T. N., M. P., P. Ł. w zakresie, w jakim wskazywali jakie czynności w ramach swoich obowiązków wykonywał odwołujący. Sąd dał im wiarę w zakresie w jakim były one z „zakresami działania na stanowisku pracy”. Zeznania M. B., które miały podważyć prawdziwość tych dokumentów, w ocenie Sądu, nie zasługują na wiarę, albowiem świadek zeznał, iż dokumenty te były „od czapy”, podczas, gdy sam przez wiele lat był dyrektorem zakładów pracy zatrudniających ubezpieczonego, a prawo do emerytury pomostowej otrzymał na podstawie takich właśnie dokumentów. Wskazać także należy, iż Sąd nie podzielił oceny i interpretacji jakie wygłaszali świadkowie co do podporządkowania określonych czynności dokonywanych przez odwołującego i przypisywania im pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze.

Zeznania odwołującego Sąd uwzględnił w takim zakresie, w jakim pozostawały one zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na stanowiskach biegłych sądowych z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wyrażonych w opiniach głównych i uzupełniających. W ocenie Sądu opinie zostały sporządzone w sposób profesjonalny, rzetelny i kompleksowy, zaś przyjęte przez biegłych stanowiska oraz oceny co do kwalifikacji okresów zatrudnienia odwołującego były wynikiem dokładnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym akt osobowych odwołującego i zeznań świadków oraz uwzględnienia wiedzy i doświadczenia zawodowego, jakim biegli się legitymują. Sąd miał na względzie rozbieżności w stanowiskach biegłych

co do oceny charakteru pracy odwołującego w trakcie zatrudnienia w (...) Sp. z o.o., przy czym mając na względzie obszerność opinii, szczegółowość argumentów oraz wypowiedzi biegłych w tym zakresie ostatecznie oparł się na stanowisku biegłego A. P., który dokonał bardziej szczegółowej analizy tego okresu zatrudnienia. Poza nieznacznymi rozbieżnościami opinie biegłych były zgodne – biegli przywoływali te same lub zbliżone treściowo argumenty i okoliczności, tym samym możliwe było pogodzenie i uwzględnienie obu stanowisk.

Stanowiska biegłych były przedmiotem zastrzeżeń odwołującego (k. 204-206 a.s., 323-325, 378-391), w których podnosił m. in., że biegli pominieli fakt szkodliwych warunków, w jakich pracę wykonywał, a w stosunku do biegłego A. P., że biegły, pominał zeznania świadków w zakresie charakteru wykonywanych przez niego czynności, jak również zakwestionował postawę biegłego, wskazując, że biegły podważa fachowość innych biegłych, sam zaś biegły prezentował postawę wskazującą na brak obiektywizmu, naruszenie przez biegłego zasady sumienności bezstronności.

Odnosząc się do stawianych opiniom zarzutów Sąd w pierwszej kolejności zaznacza, że dowód z opinii biegłego, jak podkreśla się w orzecznictwie, podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, wyrok z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00). Oceniając walor dowodu opinii biegłych Sąd kierował się powyższymi wytycznymi, a ponadto miał również na względzie całokształt argumentacji biegłych, proces odnoszenia się do podnoszonych przez odwołującego zastrzeżeń oraz ostateczne wyjaśnienia przyjętych przez biegłych wniosków. Podnoszone przez odwołującego zarzuty do opinii J. P., skutkowały dopuszczeniem dowodu z opinii biegłego A. P. oraz wydaniem przez obu biegłych opinii uzupełniających. Biegli dysponowali aktami osobowymi odwołującego, które zostały przedłożone przez (...) S.A. w dniu 15 listopada 2017 (k. 163 a.s.) i dokładnie przedstawili uzasadnienia formułowanych w sprawie wniosków.

O ile Sąd częściowo podzielił zarzut odwołującego co do charakteru komentarzy zamieszczanych przez biegłego A. P. w sporządzanych przez niego opiniach, o tyle w ocenie Sądu nie miały one wpływu na całokształt prezentowanego przez biegłego stanowiska, które zostało poparte szczegółową argumentacją. Nie można zaprzeczyć, że biegły A. P. zawarł w swojej opinii wiele stwierdzeń stanowiących jego własne przemyślenia i opinie, niebędących wyrazem posiadanych przez niego kwalifikacji, jak również stwierdzeń określanych przez odwołującego jako stronnicze i naruszające zasady sumienności oraz bezstronności, a tym samym niefachowych i niepotrzebnych, jednakże znakomita część wypowiedzi biegłego co do oceny wykonywanej przez odwołującego pracy, miała charakter merytoryczny i wynikała z posiadanych przez biegłego kompetencji jako specjalisty z zakresu bhp. Biegły formułował swoje tezy w sposób jednoznaczny i przedstawiał liczne argumenty na ich poparcie, zasadnie odwołując się do własnego doświadczenia zawodowego, dotychczasowej praktyki, które stanowią przecież istotny element posiadanych przez niego kwalifikacji i wiedzy. Ostatecznie więc Sąd nie podzielił podnoszonych wobec opinii zarzutów merytorycznych i nie znalazł podstawy do uznania opinii biegłego A. P. za przejawiającą cechy stronniczości.

W tych okolicznościach Sąd uznał zebrany materiał dowodowy za wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Sąd oddalił wniosek odwołującego o przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłego sądowego na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. oraz o wniosek o przesłuchanie Z. R. i uzupełniające przesłuchanie P. Ł., uznając iż okoliczności sporne, na które odwołujący powołał powyższe dowody zostały dostatecznie wyjaśnione, a dalsze prowadzenie postępowania dowodowego w tym zakresie było bezprzedmiotowe i prowadziłoby do bezzasadnego wydłużenia postępowania. W niniejszej sprawie przeprowadzono dowody z opinii dwóch biegłych sądowych, którzy udzielili dalszych wyjaśnień co do swoich stanowisk. Warto również zaznaczyć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie można przyjmować, że sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73; z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00; z 10 stycznia 2001 r., sygn. akt II CKN 639/99).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia z dnia 28 listopada 2016 r. znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlegało oddaleniu.

Podstawowe znaczenie dla oceny zasadności odwołania ma analiza treści art. 4 oraz art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Ustawa ta ma charakter przejściowy, ograniczając prawo do uzyskania świadczenia dla osób urodzonych po dniu 31 stycznia 1948r., które prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze rozpoczęły z dniem 1 stycznia 1999r. Celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach, na wcześniejsze przejście na emeryturę, powinny zostać zaspokojone (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012r., II UK 164/11, OSNP 2013, nr 5-6, poz. 62 i z dnia 4 września 2012r., I UK 164/12, LEX nr 1284720).

Wskazany cel ustawy o emeryturach pomostowych realizują przepisy określające warunki nabycia prawa do przewidzianego w niej świadczenia, w tym art. 4 i art. 49. W myśl pierwszego z nich, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Z powołanego unormowania wynika, że przy nabywaniu prawa do emerytury pomostowej na podstawie w/w przepisu uwzględnieniu podlegają przypadające przed dniem 1 stycznia 1999r. okresy pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, jednakże dotyczy to wyłącznie sytuacji spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich pozostałych przesłanek określonych w art. 4, które muszą wystąpić łącznie.

W rozpatrywanej sprawie ubezpieczony spełnił warunki zgodnie z art. 4 pkt 1- 5 i 7 ustawy o emeryturach pomostowych. Urodził się po 31 grudnia 1948r. (data jego urodzenia to 1 czerwca 1956r.), osiągnął wiek 60 lat, rozwiązano z nim stosunek pracy, posiada okres składkowy wynoszący co najmniej 25 lat, a ponadto przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, co potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zresztą okoliczności tych nie kwestionował organ rentowy uznając, że R. Ż. legitymuje się ogólnym stażem pracy w wymiarze 38 lat, 10 miesięcy i 23 dni oraz stażem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej, w wymiarze 1 lat, 1 miesiąc i 13 dni. Przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych wymagało jednak rozważenia, czy po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał on pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, czego wymaga art. 4 pkt 6 ww. ustawy.

W art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych wskazano, że prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Prace o szczególnym charakterze są to natomiast prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób, zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się; wykaz prac o szczególnym charakterze określa załącznik nr 2 do ustawy (art. 3 ust. 3).

Mając na względzie powyższe Sąd przeanalizował zatrudnienie ubezpieczonego po dniu 31 grudnia 2008r. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie R. Ż. po dniu 31 grudnia 2008r. pracował jako: Główny Specjalista (...) Majątkiem Produkcyjnym w (...) S.A. w W. (następcy (...) S.A., Dyrektora (...) Dyrektora Biura (...) w (...) Sp. z o.o. w W., dyrektora ds. montażowych – zastępca dyrektora zakładu w (...) S.A. w R. oraz w K. w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 30 kwietnia 2015 r. na stanowisku Starszy Kierownik Projektu oraz od 1 maja 2015 r. do 7 września 2016 r. na stanowisku Dyrektor (...) w (...) Sp. z o.o.

Żadne z tych stanowisk nie zostało wymienione ani w załączniku nr 1, ani w załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych. Nie ma zatem podstaw do uznania, iż po dniu 31 grudnia 2008r. ubezpieczony w wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy. Sąd dokonując oceny, czy pracownik był zatrudniony w warunkach szczególnych, miał na uwadze, że o uznaniu takiej pracy, nie decyduje nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych i wykonywanej pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2011r., III UK 174/10, L.).

Biegły sądowy J. P. odnosząc się do pytania Sądu, czy praca odwołującego w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 7 września 2016 r. na stanowiskach: Starszy Kierownik Projektu i Dyrektor (...) była wykonywana w warunkach szczególnych uregulowanych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz w innych rozporządzeniach Rady Ministrów dotyczących I Kategorii zatrudnienia i zarządzeniach właściwych ministrów oraz czy jest pracą w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych wskazał, że pomimo, iż we wskazanym okresie ubezpieczony jako podstawowe wykonywał prace związane z nadzorem prac montażowych i spawalniczych konstrukcji stalowych i pomimo, iż tego rodzaju prace mieszczą się w rodzaju prac wymienionym w Dziale XIV poz. 24 Wykazu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. to, przy spełnieniu innych warunków, mogą być wliczone do okresów wykonywania prac w szczególnych warunkach nie dłużej niż do dnia wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych. Dlatego też w ocenie biegłego praca w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 7 września 2016 r. nie podlega wliczeniu do okresów, w których odwołujący wykonywał prace w szczególnych warunkach. Biegły analizując zatrudnienie odwołującego w spornym okresie wskazał, iż jego praca nie jest również pracą w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych, albowiem wykonywał prace związane z nadzorem prac montażowych i spawalniczych konstrukcji stalowych (kotłów, rurociągów) realizowanych na otwartej przestrzeni, w kanałach, w ograniczonych przestrzeniach rurociągów. Tego rodzaju prace nie są objęte wykazami stanowiącymi załącznik nr 1 i nr 2 do ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych. Biegły również w opinii uzupełniającej szeroko odniósł się do zarzutów odwołującego i wyjaśnił ewentualne niejasności (opinia biegłego sądowego J. P. k. 186-192 a.s., opinia uzupełniająca biegłego sądowego J. P. k. 219 - 226).

Również biegły sądowy A. P. wskazał wprost, iż „po 2000 r. odwołujący nie miał praktycznego związku z pracownikami obsługującymi urządzenia techniczne w elektrociepłowni. Zajmował się wyłącznie analizami oraz planowaniem produkcji i remontów. Taki stan rzeczy utrzymał się do ostatnich dni zatrudnienia w (...) S.A. tj. do 31 lipca 2010 r”. Obaj biegli również wskazali, iż praca w (...) w okresie od 11 sierpnia 2014 r. do 07 września 2016 r. na stanowiskach Starszy Kierownik Projektu i Dyrektor (...) nie jest pracą w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych. Oceniając charakter zadań wykonywanych przez ubezpieczonego po 31 grudnia 2008r. Sąd Okręgowy uznał, iż nie mogą być one zakwalifikowane jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Podkreślenia wymaga, iż praca ubezpieczonego na wskazanych powyżej stanowiskach sprowadzała się do czynności nadzorczo-koordynacyjnych. Oceny tej nie zmienia fakt, iż jedynie sporadycznie odwołujący wykonywał prace podwładnych, rozdzielał pracę dla brygad, prowadził nadzór nad pracami montażowymi i spawalniczymi, albowiem nie wykonywał prac określonych w pozycji 28 załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych - tj. prac bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.). Wskazać należy, iż samego kierowania pracami wymienionymi w Wykazie prac w szczególnych warunkach będącym załącznikiem nr 1 do ustawy z 19 grudnia 2008r. w pozycjach 28, 29, 30 nie można kwalifikować jako prace wykonywane przez odwołującego w szczególnych warunkach. Prace wymienione w pozycjach 28, 29, 30 należy wykonywać osobiście. W świadectwie pracy wystawionym z dnia 07 września 2016 r. wystawionym przez (...) sp. z o.o. wskazano wprost, iż ubezpieczony nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Powyższe nie wyklucza jednak możliwości uzyskania świadczenia na podstawie ustawy o emeryturach pomostowych, bowiem wyjątek od zasady wynikającej z art. 4 wskazanej ustawy wprowadził art. 49. Zgodnie z tym przepisem prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

1. po dniu 31 grudnia 2008r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
2. spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;
3. w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2 okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Analiza zacytowanego przepisu prowadzi do wniosku, że w miejsce warunku z art. 4 pkt 6 wprowadza on wymaganie, aby wnioskodawca spełniał w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009r.) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. To oznacza, że osoba ubiegająca się o emeryturę pomostową, która po dniu 31 grudnia 2008r. nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy „szczególnej” według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do tej emerytury jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako pracę w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013r., akt II UK 159/13, LEX nr 1405231). Wynika to z tego, że ustawa o emeryturach pomostowych zawiera autonomiczną (w stosunku do ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983r., Nr 8, poz. 43) definicję prac wykonywanych odpowiednio w szczególnych warunkach i prac o szczególnym charakterze. Innymi słowy zakwalifikowanie danej pracy jako pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze nie jest równoznaczne z uznaniem tej pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Jak to już zostało wskazane, wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, zaś wykaz prac o szczególnym charakterze znajduje się w załączniku nr 2 do ustawy.

Oceniając zgromadzone dowody przy uwzględnieniu wskazanych załączników nr 1 i nr 2, Sąd doszedł do wniosku, że R. Ź. nie wykazał, by w dniu wejścia w życie ustawy, to jest na dzień 1 stycznia 2009r., miał wymagany w przepisach okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, wynoszący co najmniej 15 lat.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy zważył, iż skoro wnioskodawca nie spełnił łącznie przesłanek wymienionych w art. 4 pkt 1, 4-7, a także nie spełnił przesłanek z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, brak jest podstaw do przyznania odwołującemu świadczenia w postaci emerytury pomostowej. Z uwagi na przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że decyzja organu rentowego odpowiada prawu.

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej motywy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Z. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć(...)